

PAPP ATTILA ZSOLT

A láthatatlan háború

*Azt mondják, háború volt,
csak későn vettük észre.
Miért, hogy senki sem szólt,
hogy senki nem mesélte,*

*és híre sem jutott el,
míg húzott át a tájon
seregnyi néma korhely,
azért, hogy megtaláljon.*

*

*Úgy húztak el, mint annyi délután,
megannyi álmos, lusta, semmi nap;
hogy azt gondolnád: béke van talán,
és nincsen többé új az ég alatt.*

*Most mit tehetnék? Mindig ez a formám:
lefutott, amire híre eljut hozzám.
Elüldögélek, ím', e méla őszben
– na tessék, lám,
hát történt itt egy háború is közben.*

*Miféle rend ez itt? Ki tartja számon,
hogy mit tettünk a legutóbbi nyáron,
és milyen kertek alatt ért a reggel,
hogy hol jártunk, és milyen emberekkel
töltöttük el a szűkre mért időnket...*

Ma kerestek, de nem találtak minket.

*

*Valami történt nélkölünk,
egy háború volt, úgy tudom.
S mióta vége, itt ülünk
és nézünk túl a dombokon,*

*hátha feltűnne újra már
a korhely, martalóc sereg.
A jobbik részünk útravál:
üres házak, kihalt terek*

*őrzik hajdani lábnyomát,
míg elnyeli az éjszaka.
Itt háború volt, és – nahát –
megint későn értem haza.*

*S e meg nem történt esemény
emléke együtt él velem.
De annyi szent: nincs vége még.*

Miféle rend ez, kérdezem.

